

Kiadja: A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE

MEGJELENIK minden hó 1-én és 15-én.
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K, fél évre 3 K

Szerkeszti: RÉPÁSSY MIKLÓS.
Szerkesztőség: Budapest, V. Ügynök-utca 19. szám., IV. emelet.
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria” r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: Az 1916. évről. Rm. — Az édesvizi rákról. (Folyt.) *Simonffy Gyula*. — A magyar halászat szakirodalmá. (Folyt.) *Vutskits György dr.* — A szél és a pisztráng horgászata. U. — Irodalom. Könyvismertetés. — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Tárca: A harcsakirály. *Wieland József*. — Szerkesztői üzenetek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

Az 1916. évről.

(Tógazdasági terméseredmények. — Természetes vizek halgazdasági üzeméi. — Ivadékgazdálkodásunk.)

Lassanként a halászat is hozzátörődik a háborús állapothoz. Könnyebbé ugyan aligha válik a helyzete; hiábavalók a sokak által irigyelt vagy kifogásolt nagy (?) árak! A legnagyobb baj az, hogy a termelés mennyiségének, — nem a fokozására, — de egyáltalán a fenntartásra szükséges eszközök napról-napra fogynak. Fogy a hozzáértő munkáskéz, fogy a háló, fogy a haltakarmány. Jövőre már talán nem is lesz.

Mult évben még csak össze lehetett egyetmást szedni; amolyan háborús eleséget: konkolyt, malombükkönyt s hulladékot, itt-ott maradék hallisztet, rizlisztet, tökmag- és repczepogácsát; nagy ritkán még talán egy kis árpa is került.

Az ilyen eleséggel is jó eredményt lehetett elérni. Az iharosi tógazdaságban (báró Inkey Pál birtoka, Somogy m.) Metzli Camil főerdész adata szerint egy 27 kat. holdas tóból (VII. sz.) kikerült 10,335 kg. hal. Behelyeztek kereken 2200 kg.-t, vagyis a tiszta hozam ugyancsak kereken 8100 kg. volt; esett tehát 1 kat. holdra 300 kg. Feletettek a fent jelzett kevert eleségből 28,429 kg.-t, vagyis holdanként 1052 kg.-t, 1 kg. termelt halhúsra tehát 3·4 kg. eleség jutott.

Ez a szám persze nem jelenti azt, hogy ennyi eleségből lett 1 kg. halhús, mert hiszen *természetes táplálék* is volt a tóban.

Az intenzív etetéses üzemeknél, sűrű népesítéssel, a *természetes hozamot* azonban számszerűleg mindinkább bajosabb megállapítani, eltekintve attól, hogy az évenként is változik a természetes táplálékot befolyásoló természeti tényezők (időjárás stb.) szerint. Érvényre jut azonban ez a természetes táplálék mindig, a mikor az illető tó *jóságát* megállapítjuk; ennek a jóságnak jellem-

zésére pedig nagyon alkalmas a haltermés és a felhasznált eleség közötti viszonyszám. Minél jobb a tó, annál kisebb ez a szám, annál kevesebb felhasznált eleség jut 1 kg. termelt halhúsra, *annál jobban kihasználható a takarmány*, — feltéve természetesen, hogy a halanyag és az eleség minden tóban ugyanazon minőségű.

Egy másik tógazdaságban (Mikospusztá, Vas m.) 31 kat. holdról gyér népesítésnél, 1 kat. holdra 130 drb (az ivadék egy része szállítás közben elpusztult) — 5503 kg. tiszta haltermés került le. Feletettek 15,149 kg. burgonyapelyhet, árpát, sérült zabot és szárazélesztőt; 1 kg. termelt halhúsra esett tehát 2·75 kg. eleség.

Hogy ez a viszonyszám milyen különböző, arra érdekes példát ad a „Haltenyésztő r.-t.” kezelésében lévő vrászlói tógazdaság (gróf Zichy Béla uradalma, Somogy m.). Négy tóban kat. holdanként a következő volt a felhasznált eleség és tiszta hozam közötti viszonyszám:

	tiszta hozam	felhasznált eleség	viszony-szám
IV. sz. tó	273 q	325 q	1·19
V. " "	710 "	570 "	1·83
VII. " "	95 "	540 "	5·68
IX. " "	197 "	510 "	2·58

A takarmány állott árpából, csillagfürtből, vérlisztből, olajpogácsából, melasszból, sajtból, kétszersültből stb. A legjobbnak mutatózó IV. sz. tó nem valami kis tó, mert 80 kat. hold vízterületű.

Mindenesetre igen érdekes közelebbi vizsgálatokra nyílik még ez irányban alkalom.

Aminthogy egyáltalában az etetésnél nemcsak tudományos, de gyakorlati szempontból is nagyon sok még a nyílt a kérdés. Ez utóbbinál azonban döntő mindig a dolog pénzügyi része. Ha a takarmány túlságosan drága, akkor esetleg még az is jobban fizeti ki magát, ha *nem etetünk*, bár termésünk csökken is ily módon.

Éz persze általános közgazdasági érdekekből semmikép sem kívánatos. Az itt mutatkozó ellentétek kiegyenlítése volna hivatása az általánosabb nézőpontból intézkedő hatóságoknak

Azt pl., hogy a csupán *haltakarmánynak* használható csillagfürt métermázsája 150 koronába kerüljön, vagyis négyszer annyiba, mint az árpa, — a mely azonban más célra van lefoglalva, — még se kellene megengedni.

A közélémezés kérdésén kívül nem kisebb figyelmet érdemel e téren az is, hogy a tógazdasági berendezések révén minő értéknövekedést ér el a földterület.

A Tiszaradvány pusztai (Bihar m., gróf Tisza István birtoka) tógazdaság *puszta területét* annak idején a tógazdaság létesítője kat. holdanként 17 korona évi bérért vette bérbe; külön fizette a 6 korona vízdíjat. A bérlet lejártá után — 12 év múlva —, miután a berendezést létesítette s az a birtokos tulajdonába ment át, a *tógazdaság bérlete* kat. holdanként már 50 koronára, vagyis a földterületért eredetileg fizetett bérösszegnek *háromszorosára* szökött fel; itt is külön számítható még hozzá a 6 korona vízdíj.

Mindenkép ajánlatos tehát tógazdaságot berendezni ott, a hol a viszonyok alkalmasak.

* * *

Igen örvendetes eredménnyel vettek részt a közélémezés feladatának megoldásában a tógazdaságokon kívül a természetes vizek rendezett üzemű halgazdaságai is, a melyek között legrégebb s legismertebb a Balaton tavi; ehhez hasonló termelőképeséggel dolgozik a Dunán a „Főhercegi halászati központ“ Apatinban; a Velencei tó vidéke, beleszámítva Székesfehérvárt, de még magát a fővárost is, nagyon meg lehet elégedve a „Velencei tavi halgazdaság“ munkájával. Külön kiemelendő egyes *városok* tevékenysége e téren. Szeged a 2000 kat. holdnál nagyobb „Fehér tó“ és a „Horgos-martonosi“ holt Tiszaág halászatát, Győr

a Marczal régi medrének halászását vezetik házi kezeléssel mintaszerű üzemben, valósággal közjóléti intézményekre nyujtva követendő példát.

* * *

Ezeknek a halgazdasági üzemeknek, de a tógazdaságok üzemének megfelelő eredménnyel való viteléhez rendkívül fontossággal bír, hogy a megfelelő mennyiségű és minőségű ivadék minden évben biztosítva legyen. Azt a jutalomdíjat azonban, a mely ugyan nincs kitűzve, de a melyet nagyon megérdemelne az a tenyésztő, a ki ezért a „biztosításért“ kezességet tudna vállalni, sajnos, még nem lehetne kiadni.

Ügylátszik egyébként, bele kell törődnünk abba a régi igazságba, hogy a természettel szemben egy bizonyos határon túl nem lehet erőszakoskodni. Tavasz ívású halainknál a melegebb időben pedig mindenkép a természet kényére vagyunk az ivatásnál utalva. Az ember legfeljebb csak segíthet egyben-másban. Épp ezért kísérleteknél, ha ez a segítség csak szűk keretek között történhet, az eredmény se biztos. Nagyobb üzemeknél ellenben, a hol megvan a lehetőség az ivatás különböző módon való megkísérlésére, egyik vagy másik esetben mégis csak sikerül a dolog. Persze a „hozzáértés“ is sokat határoz ám.

De, hogy itt is törheti a fejét néha az ember, arra nem egy eset van. Így pl. általános ismert dolog az, hogy ha valamelyik nagy tóba, a melyben különben más halak is vannak, anyákat is teszünk, azok ott leívnak, a nyert ivadék révén sokkal jobban kihasználhatjuk a vizet, mint anélkül. A múlt évben az iharosi tógazdaság egyik 13 kat. holdas tavából kikerült kerek 60 q ivadék. (Azonkívül még kereken 15 q háromnyaras ponty és 4 q czompó.) Viszont Szabadkán, a „köröséri tógazdaság“ egy nagyon jó tavában azt tapasztalták, hogy piacra szánt kétnyaras anyaggal népesítve tisztán jobb eredményt ad, mintha anyákat is tesznek bele, a melyek után ivadék származik.

Azt az egy pozitív dolgot azonban megállapíthatjuk

A harcsakirály

(vagy: Egy másik életveszedelmes horgászás).

Közli: Weiland József.

Szegény Henricksen úr szomorú történetét olvasva, nekem is eszembe jutott egy itthon történt borzalmas végű horgászás.

A kies fekvésű, dunamenti B. községnél elterülő holt Duna-szakaszban tartózkodó óriási harcsa már hónapok óta réme és egyben elérhetetlen vágya volt az ottani halászoknak.

Nem beszéltek róla másként, mint a „harcsakirály“-ról és kézrekerítése volt egyedüli becsvágyuk. Valóságos expedíciókat szereltek fel és indítottak útnak, de minden igyekezetük és fáradtságuk meddőnek mutatkozott.

Bármily ügyességgel és bármily erős hálóval is kísérleteztek, a vén harcsa mindig módját ejtette annak, hogy kitörjön, sőt végszükségben képes volt a hálót ronggyá tépni és úgy kiszabadulni.

A harcsakirály, úgy látszik, tudatában volt hatalmának, állandó tartózkodási helyén szinte hivalkodva sütkérezett a napon, szinte provokálta a halászokat, hogy „fogjatok meg, de csak úgy, ha tudtok“.

De mint említém, minden igyekezet kárbaveszett, minden költség hiába volt, mert a vén harcsa eszén és erején kifogni nem tudtak.

A halászok kétségbe voltak esve, mindenki hiábavaló kísérleteiken mulatott és igyekezetük állandóan gúny tárgyává lett.

Egyszer aztán előállott a falu furfangos cigánya és kijelentette, hogy egymaga kifogja a harcsakirályt, — ha megengedik. Hogyne engedték volna!

A helység kovácsával csináltatott magának egy hatalmas, vasmacskának is beillő horgot, melyet hosszú, vastag kötélre erősített. Majd vett a mészárosától két kiló jó büdös májat. Így felszerelve, beült kora reggel a ladikba és elevezett a harcsakirály kedvencz tartózkodási helyéhez.

A horgot, a máj ráerősítése után, bedobta a vízbe s minden eshetőségre számítva, a kötelek dereka köré is csavarva, még a csónakhoz is odakötötte. Így felkészülve, várta a harcsa harapását.

A harcsa öfelsége nem is késett soká. Egy-kettőre bekapta a finom falatot.

Bekapta a májat horgostól és a következő pillanatban már ment is vele.

A cigány belekapaszkodott a kötélbe és elkezdte húzni. De nem bírta erővel. A harcsakirály óriási erejénél fogva elkezdte a cigányt a ladikkal együtt vontatni, majd pedig száguldozni kezdett vele fel s alá.

A megrémült cigány a kötélbe kapaszkodva, segít-

a közel mult tapasztalatai alapján is, hogy a béka a pontyivadék egyik legveszedelmesebb ellensége. Egyik jóhírű tógazdaságunkban tett ily irányú megfigyelés állapította meg pl., hogy egyik természetes béka nem kevesebb, mint 27 drb pontyivadékot kebelezett be — egyszeri étvágycsilapításra. El lehet ezek után képzelni, micsoda pusztítás megy végbe az ivadék között egy-egy meleg tavaszi napon!

Bizony az 1916. év sem volt az ivadéktermelés tekintetében valami kedvező.

A legtöbb halgazdaság keresett ivadékot; csak kevésnek volt éppen annyija, hogy a saját szükségletét kielégíthette. Feleslegről pedig csak az *iharosi* tógazdaságban — 43 q — és a Haltenyésztő r.-t. kezelése alatt lévő Karátsonyi-rizstelepi (Temes m.) — 120 q — s a *vraszlói* tógazdaságban — 10 q — tudunk. A Haltenyésztő r.-t. idegen tógazdaságoknak e két helyről azonban csak 60 q-t adott át, a többit a szintén bérletében lévő „Hortobágyi halgazdaság“ népesítésére tartotta fenn.

Máskülönben a felesleget mind hazai halgazdaságaink vették igénybe, sőt ez a felesleg nem is volt elegendő szükségletük fedezésére és a szlavóniai jó hírű tógazdaságok kiségitését kellett igénybe venni.

Ez utóbbiak hatása a szűkebb értelemben vett Magyarországra halászatára már csak azért is nagyon közvetlen, mert részben magyar haltenyésztők vezetése alatt allanak s termékeik jó része is magyarországi piacokon kerül eladásra.

A teljesség kedvéért meg kell még jegyeznünk, hogy az egynyaras ivadék ára métermázsánként 450—500 K között alakult ki.

Az idei évet illetőleg tehát népesítésre való anyaggal el lennének látva; de bizonyos, hogy a népesítés a szokottnál gyéribben fog történni, mert hiszen nincs mivel — etetni. Ennek pedig közvetlen s nagyon súlyos következménye lesz az évi termés jelentékeny apadása.

Rm.

ségért ordított. Közben azonban a harcra továbbra is rohant vele fel s alá.

A falu népe bámészan kitódult a partra. Előbb mulatságos oldaláról fogva fel a dolgot; nevetett a holtravált cigány utazásán.

A harcra továbbra is vígan hurczolta a cigányt a ladikján.

A nevetés azonban idővel általános ijedelemmé vált, különösen mikor látták, hogy a harcra nem enged a negyvennyolcából. Delet harangoztak s a harcra még mindig csónakáztatta a cigányt.

A falu népe tanácstalanul állt és nem mert s nem is tudott segítségére lenni a szegény cigánynak.

Estefelé végre mentőangyalként megjelent a falu Nimródja, a ki aznap valahol a szomszédban orvvadászott. A parton állók elbeszéléséből megtudta a tényállást. De látta is a már-már teljesen elalélt sportkollégája végső vergődését.

„Meg kell menteni!“ volt az első szava s száát mindjárt tett is követte. Golyóra töltötte puskáját, arczához emelte s mikor a már szintén fáradt harcra egy pillanatra pihenőt tartott, odalépett, a hol a bestiát sejtette. Eltalálta — a horog kötelét!

A ladikot az ájult cigánynyal még aznap sikerült partra kapni. A harcsakirály azonban, gyomrában a horoggal és a két kilogramm májjal, mindörökre eltűnt.

Az édesvízi rákról.

(Folytatás.)

Irta: Simonffy Gyula.

Ivarérett rákokkal népesíthetünk tavasszal, április-július hóban, vagy ősszel, szeptember második felében. Az első esetben, miután az anyák petéikkel vannak megrakva, már az első évben nyerhetünk ivadékot és az ivadék jól aklimatizálódik. Ez a tavaszi népesítés azonban inkább csak akkor ajánlható, ha az anyákat a közelből tudjuk beszerezni; ellenkező esetben, mert a rákpeték a hosszabb ideig tartó szállítás és rendszerint meleg időjárás miatt könnyen veszendőbe mennek, az őszi, a pázrás előtti népesítésnek adandó előny. Újabb gyakorlati emberek azt ajánlják, hogy *vedlés után — tehát július—szeptember 15-ike közt — népesítsünk.*)* A tavaszi népesítés szerintük azért nem helyes, mert könnyen megtörténik, hogy a vedlési folyamat a rákot, mielőtt még rejtekhelyet találhatna, meglepi, már pedig ilyen állapotban ellenségeinek nagyon ki van szolgáltatva.

Ugyancsak nem ajánlható szerintük a késő őszi kihelyezés, mert fagyos időjárás következik be s így a rák hajlék nélkül maradva, elpusztul.

Hasonlóképp nem ajánlják a petés anyákkal való népesítést sem. Egyrésztől szállítás közben a petékből sok veszendőbe megy, másrésztől ilyen állapotban az anya érzékeny, a szállítás kimeríti, ellenálló képessége csökken s mielőtt rejtekhelyet talál, ellenségeinek könnyen áldozatul esik. A kockázat a mellett azért is nagy, mert a szállítás csupán nyáron, nagy melegben történhetik.

Általában két anyára egy hímet számítanak s ha nagyon óvatosan akarunk eljárni, akkor az anyákat — hogy búvóhelyeket kereshessenek s a hímeiktől védve legyenek — 5—10 nappal előbb helyezzük a vízbe.

A népesítésre szolgáló anyaggal, ha lehetséges, ne takarékoskodjunk.

Az irodalom egy kilométer hosszú vízszakasz benépesítésére még ma is 2000 anyát és 1000 hímet, tehát összesen 3000 rákot ajánl.

Ha módunkban áll ezzel a mennyiséggel népesíteni, kétségtelenül helyesen járunk el, mert ez esetben már 4—5 év múlva szép, fejlett, kifogható rákállományunk lesz, melyből szép jövedelmet nyerhetünk. Legtöbb esetben azonban nem szerethető be ez a nagy mennyiség már a költségek miatt sem s úgy kevesebbel, kisebb patakoknál néhány száz darabbal is megelégedhetünk. Ez utóbbi esetben is megtörténhetik, hogy 4—5 év múlva a kifogott nagyobb példányok eladási árából nemcsak a népesítés költségei térülnek meg, hanem még némi tiszta jövedelmet is kapunk.

Mindentől eltekintve, szabálynak tarthatjuk, hogy inkább *a kellő számmal egyszerre*, mint kisebb számmal *ismételve* népesítsünk.**)

A rákok kihelyezésére legjobb az olyan vízszakaszokat kiválasztani, a melyek különben is kedvencz tartózkodási helyük (agyagos, márgás, meredek, alámosott partok, nagyobb kövek, vízben heverő fa és ághulladék, fatuskók, vízbe nyúló gyökerek stb.). Kihelyezésnél kerüljük az állandóan napfénynek kitett szakaszokat, illetve partokat.

*) Megjegyezhetjük azonban, hogy a meleg időjárás miatt a szállítás rendszerint július augusztusban okoz legnagyobb nehézséget

**) A nagy tömegekben való kihelyezés ellen fordul újabb Schikora F., mint rendkívül aránytalan nagy költséget igénylő eljárás ellen. A főszűlyt azoknak a helyeknek a tervszerű megválasztására helyezi, ahová a kihelyezés történjék s a mely helyekről aztán benépesülhet a víz.

Szerk.

A hol nincs elég búvóhely, ott azokról, ha módunkban áll és túlnagy költséget nem okoz, magunk gondoskodunk. Ebbeli tevékenységünket már ott kezdjük, hogy a patakokból a hordalékot csak a legszükségesebb mértékben takarítjuk ki, továbbá nagyobb köveket, rőzsekötegeket, hasznavehetetlen vagy törött oromfedő-cserepeket, alagsódarabokat helyezünk a mederbe, de természetesen csak olyan mértékben, hogy halászatot vagy más haszonvételet ne akadályozzunk.

A kihelyezést óvatosan hajtsuk végre. A rendszerint nagyobb távolságról szállított és szárazon csomagolt rákot nem szabad megérkezése után azonnal a vízbe helyezni.

Szállítás közben ugyanis a rák szilványüregei megtelnek levegővel s ha ilyen állapotban a rák hirtelen a vízbe kerülne, miután a szilványüregekben foglalt levegő a víz bejutásának útját állja, a szilványüregekben rekedt levegő elhasználása után a rák fulladása következne be.

Közvetlen behelyezés előtt a helyszínén a rákot néhányszor mártsuk be vízbe, vagy öntöző kannával locsolgassuk meg és arra törekedjünk, hogy a rák magától mászson a vízbe.

A rákot öntözés után ráhelyezhetjük a szállítóláda vagy kosár fedelére, a melyet előzőleg a vízre helyeztünk s a melyről közvetlen a vízbe mászhat. Némelyek ajánlják, hogy a rákot egyenként hátára fektetve helyezzük a vízbe, mert így a szilványokban foglalt levegő, buborék alakjában könnyebben eltávolodhatik.

Nagy távolságról s idegen helyről származó tenyészrák vízbe bocsátása előtt ajánlják továbbá azt is, hogy a rákot néhány napig valamely tágas kilyuggatott falú ládában tartva, etessük és lassanként szoktassuk a vízhez. Kétségtelen, hogy a rák a vízben válogatós s ezzel az eljárással lassanként szoktatjuk ahhoz.

Gyakran megtörténik, hogy a rák behelyezés után a vízből kimászik; ilyenkor, ha egyébként a kihelyezésnél követendő helyes eljárás szabályait betartottuk (illetve ha a szilványok rendesen működnek), igen gyakran a víz meg nem felelő voltára lehet következtetni.

Ha valamely folyó (patak) népesítéséhez a szükséges számú rákot egyszerre beszerezni nem tudjuk, akkor népesíthetünk részletekben. A népesítést mindig a felső szakaszon kezdjük, mert többen azt a tapasztalatot tették, hogy a rák nem vándorol felfelé. Ebből magyarázzák némelyek azt az állítólagos jelenséget, hogy több esetben a rákpestis által fertőzött patak felső szakasza érintetlenül maradt.

Népesítés után legalább 4—5 évig ne fogjunk rákot és az anyákat lehetőleg még azután is kíméljük.

Nincs azonban semmi okunk kímélni a túlkoros (túlnagy), az ú. n. solónóstényeket és hímekeket, részint mert súlygyarapodásukat befejezték, részint mert meddökké válnak; a hímekeket ezen kívül azért sem, mert elegendő táplálék híján (tehát kényszerből) különösen a téli koplálás és nyári vedlés után könnyen kifejlődhetik náluk a kannibalizmus. Hogy a meddőség a nőstényeknél milyen nagyság mellett következik be, az a helyi viszonyoktól függ — sokan azt állítják, hogy már 13, 14 cm. hosszúság mellett is beáll.

A rák takarmányozása.

A rákot vagy szükségből, vagy azért takarmányozzuk, hogy fejlődését gyorsítsuk, tehát az üzemet jövedelmezőbbé tegyük. Szükségből takarmányozunk akkor, ha a vízben az állományhoz viszonyítva, nincs elegendő természetes táplálék, továbbá ha nagyobb mennyiségű

rákot zárt helyen (medenczében) raktározunk. A takarmányozással a kannibalizmusnak is elejét vehetjük.

Takarmányul használhatunk mindenféle húsfélét, vágóhídi és konyhahulladékot nyers vagy főtt állapotban, a kevésbé értékes „fehér halak” húsát, békát, stb. Az állati eredetű takarmány pótlására, vagy változatosságából, puhára főzött burgonya és répaféléket etethetünk. Teljesen bomlásnak indult húsféléket (dögöt) azonban — a vízfertőzés elkerülése végett — ne etessünk és egyszerre mindig csak annyit adagoljunk, a mennyit a rákok el tudnak fogyasztani. Tartsuk szem előtt, hogy a táplálék mennyiségével a minőséget nem pótolhatjuk. Különösen áll ez a zárt helyen raktározott rákok etetésénél.

A rák étvágya legnagyobb a téli pihenő után tavasszal, továbbá nyáron vedlés után, az anyáknál a peték kikéltése után június vége felé. Az etetés ilyenkor a legszükségesebb, általában pedig április közepétől októberig tarthat.

Etető helyül a sekélyebb mederrészeket választjuk s az eleséget vízbe sülyeszthető lapos fa- vagy drótrácsra helyezzük azért, hogy az eleség fogyasztását ellenőrizzük.

A rák fogása s eltartása.

A rákászat (fogás) legeredményesebb akkor, a mikor a rák éhes, tehát a téli pihenő, a vedlés és keltetés után, körülbelül április-június közepe, július közepe — szeptember hónapokban. Közben van a vedlés, mikor szünet áll be. Némelyek a tavaszi, mások a vedlés utáni rákászatot tartják eredményesebbnek; ez utóbbi esetben az eredmény, ha tavasszal az állományt ki nem fogtuk, állítólag napról-napra egyenletes, tartamos és bő szokott lenni. Októberben a rákászat évadja múlik, majd megszűnik, bár elvéve némelyek azt még télen is gyakorolják.

A rákkereslet tavasszal legnagyobb; aránylag bő kínálat mellett az elért árak kielégítőek. Szeptember felé a kereslet csökken, bár ez mivel sem indokolható és valószínűleg a közönség körében elterjedt arra a téves nézetre vezethető vissza, hogy a rák az „r”-es hónapokban nem élvezhető. Ezzel szemben pedig a rák éppen szeptemberben a legkövérebb s a legízletesebb.

A rák piaci ára január-februárban, a társasélet főévadjában a legmagasabb, míg a rákászat ez időtáiban úgyszólván teljesen szünetel, az elraktározott készlet korlátolt, a kereslet pedig a módosabb elemeknél élénk.

Tekintettel erre, igen gazdaságos eljárás a bőséges őszi rákászat eredményét megfelelő medenczékbe, rácsos ládába elhelyezni s a téli hónapokban forgalomba hozni. Az így elraktározott rákot természetesen húsfélével, főtt burgonyával vagy répával állandóan etetni kell.

A rákászat különösen éjjel eredményes, bár árnyékos helyen nappal is elég szép eredménynyel járhat.

(Folyt. köv.)

A magyar halászat szakirodalma.

Összeállította: **Vutskits György dr.**

(Folytatás.)

1487. fs. A rákok táplálkozása és kannibalizmusa. I. I. XV. évf. 1914. 22. sz. p. 239—241.

1488. — Halforgalom a székesfővárosi központi vásárcsarnokban. I. I. XV. évf. 24. sz. p. 269.

1489. — Halastavak létesítése és pisztrángos vizek hasznosítása. I. I. XVI. évf. 1915. 2. sz. p. 15—16.; 3. sz. p. 23—25.

1490. — Hogyan talál a hal a táplálékra. I. I. XVI. évf. 1915. 5. sz. p. 43—45.
1491. — Más országok a halászatért. I. I. XVI. évf. 1915. 6. sz. p. 54—56.
1492. — Édesvízi halaink vándorlásáról. I. I. XVI. évf. 7. sz. p. 65—67.; 8. sz. p. 78—79.; 9. sz. p. 87—89.
1493. — A horvát-szlavonországi édesvízi halászatról szóló 1906. évi április hó 6. ikt. törvény. I. I. XVI. évf. 1915. 13. sz. p. 133—134.; 14. sz. p. 141—142.; 15. sz. p. 150—151.; 16. sz. p. 165—166.
1494. — Hogyan gazdálkodjunk folyóvizekben. I. I. XVI. évf. 1915. 13. sz. p. 129—133.; 14. sz. p. 139—141.; 15. sz. p. 148—150.; 16. sz. p. 163—165.; 17. sz.; 18. sz. p. 185—186.; 19. sz. p. 196—197.; 20. sz. p. 208—209.; 21. sz. p. 221.; 22. sz. p. 231—234.; 23. sz. p. 244—246.; 24. sz. 252—254.
1495. — Pontyívótavakról. I. I. XVI. évf. 1915. 15. sz. p. 147—148.
1496. — Halgazdaságok viszonya a vízfertőzéshez. I. I. XVI. évf. 16. sz. p. 157—159.; 17. sz. p. 169—171.; 18. sz. p. 179—180.
1497. — Bolharákoknak vérrel való etetéséről. I. I. XVI. évf. 1915. 16. sz. p. 161—162.
1498. — Miként lehet a hálók használati tartalmát meghosszabbítani? I. I. XVI. évf. 1915. 21. sz. p. 219—221.
1499. — Haltápszerek emészthetőségére vonatkozó vizsgálatok. I. I. XVII. évf. 1916. 1. sz. p. 5—8.
1500. (*-f.-s.*): Ármentesítés és halászat. Vízügyi és Hajózási Közlöny. 1898. 6. sz. p. 47—49.
1501. — Halászok napja Bécsben. I. I. XI. évf. 1907/8. 6. sz. p. 142.
1502. *f*×*s.*: A közel jövő feladata. I. I. IV. évf. 22. sz. 171—172.; 23. sz. p. 179—181.; 24. sz. p. 188—190.
1503. — A csuka mint hasznos és káros hal. I. I. V. évf. 4. sz. p. 29—31.
1504. *gh.*: Mesterséges homártenyésztés Dalmáciában. I. I. VIII. évf. 1906/907. 4. sz. p. 32.
1505. — Halasítás törpeharcsával. I. I. X. évf. 1908/9. 10. sz. p. 80.
1506. — A halászat iparjogi elbírálása. I. I. XV. évf. 1914. 1. sz. p. 5.
1507. *gy.*: A sügér multjából. I. I. XII. évf. 1910/11. 6. sz. p. 47.
1508. —*i.*: A növényi tápszer a pisztrángetetésnél. I. I. X. évf. 1908/909. 24. sz. p. 187—188.
1509. —*i* —*ly.*: Mesterséges haltápszerezés előkészítéséről. I. I. XIII. évf. 1911/12. 2. sz. p. 12—13.; 3. sz. p. 21—22.; 5. sz. p. 37—38.; 7. sz. p. 51—52.
1510. *i. n.*: A csuka. „A természet”. XI. évf.
1511. —*i-r.*: Halászat mint kereseti ág. Halászat. IX. évf. 1907/8. 12. sz. p. 99—100.
1512. —*i-y.*: Kórtünetek és betegségek halaknál. I. I. XII. évf. 1910/11. 17. sz. p. 129—131.; 18. sz. p. 139—141.; 19. sz. 146—148.
1513. — Néhány édesvízi halfajunk természetes táplálékáról. I. I. XII. évf. 1910/11. 20. sz. p. 155—156.; 21. sz. p. 163—164.
1514. — A kárász, a konczer, a küllő és a czompó természetes táplálékáról. I. I. XII. évf. 1910/11. 22. sz. p. 169—171.
1515. — A baing, a balin, a domolykó, ónos jász és a paducz természetes táplálékáról. I. I. XII. évf. 1910/11. 23. sz. p. 177—179.
1516. — Adatok a balatoni halászat történetéhez. I. I. XII. évf. 1910/11. 24. sz. p. 187—189. (Folyt. köv.)

A szél és a pisztráng horgászata.

A pisztránghorgászok első kérdése a mikor reggel a vízhez készülnek: milyen az időjárás? A legyes horgászt e mellett különösen az érdekli: van-e szél és mely irányból fuj?

A tapasztalt legyes horgászok tudják, hogy a szél befolyásolja a horgászatot s hogy nem is annyira a szél ereje a fontos, mint inkább az, hogy mely irányból jön.

Így például, ha a szél dél vagy nyugat felől fuj, a pisztráng jól ugrik a mülégyre; északi vagy keleti szél idején ellenben kevésbé, gyakran csak elvéve ugrik.

A jelenség okát kideríteni eddig nem sikerült.

Némelyek azt vélik, hogy a vízirovarok, legyek, nem kelnek ki, míg a hideg szél el nem mult és miután ilyenkor élő legyek nincsenek a vizen, a pisztráng sem ugrik azok utánzatai után.

Csak hogy vannak oly meleg napok is, a mikor sok légy repdes a víz felett és a pisztráng mégsem ugrik jól!

A halászatról írt könyvekben olvashatjuk s a horgászok is mint tapasztalati tényről említik, hogy a keleti vagy északi légáramlat a pisztrángot leszorítja a fenékre, a hol mindaddig megmarad, míg a szóban forgó szél elcsendesedett, illetve a légáramlat megszűnt. Ez tapasztalható nyáron, szürkületkor, a napnyugta és a bekövetkező sötétség közé eső időben, a mikor a szél elállt és a lég csendes.

Általános a nézet, hogy a tikkasztó melegben, ha az égboltozat tiszta, felhőtlen, a pisztráng oly élesen lát, hogy a selyemféregbelet, a melyhez a mülégy van erősítve, észreveszi; de ha egy kis szellő fodrítja a víz felszínét, az éles látása meg van zavarva.

A víz felszínének fodros volta, illetőleg a pisztráng éles látásának meggátlása egymagában azonban nem lehet a jó horgászat feltétele; a pisztráng ugyanis az esti órákban is jól ugrik, a mikor a világosság ugyan nem erős, de még elég ahhoz, hogy az ember szeme a vízben a selyemféregbelet megláthassa, azt tehát a pisztráng is bizonyára észreveszi, azonfelül a világosság napnyugtakor nem kisebb, mint nappal, ha az eget sötét felhők borítják. Ha tehát a hal a selyemféregbelet nem veszi figyelembe szürkületkor, épp úgy figyelmen kívül kellene azt hagynia a nappali órákban, a midőn felhők sötétítik el az égboltozatot.

Valószínűbb ama feltevés, hogy a víz fodros volta oly állapotot idéz elő a vízben, mely a halakat elevenné teszi és készíti őket eleségkeresésre.

Az erős szél a vízre dobja a legyeket, a kis legyek nem bírnak ellentállani a szél erejének, alámerülnek és eltűnnek, míg az erősebbek képesek a levegőben maradni; azért ajánlják egyes horgászok, hogy szeles időben csak nagy legyeket, vagy ha a szél tartama alatt oly időközök vannak, a melyekben szélcsend áll be, közép nagyságú, szélcsendes vagy szellős napokon kis legyeket használjunk.

Sokszor megtörténik, hogy a legkedvezőbb szél mellett sem ugranak a pisztrángok; annak az oka rendszerint kitorni készülő zivatar. Mihelyest zivatar közeledik, a pisztráng megszűnik ugrani a légy után; ellenben gyakran megesik az, hogy a zivatar még teljes erővel tombol, de a pisztráng már ugrik a légy után.

A szél ereje kétségtelenül nagyon megnehezíti a horgászatot; ha a szél a víz sodra ellenében fuj, a légyvel való horgászatot a víz folyása irányában sikerrel alig úzhatjuk, mert szél ellenében való horgászatnál nagy erővel kell a legyet dobni és alig kerülhető ki, hogy a zsineg egy része a víz felszínére ne essen.

Az oldalról jövő szél pedig az esetben kedvező, ha azt hátra kapjuk.

Walton a „Tökéletes horgász“-ról írott művében azt állítja, hogy ha a levegő nem nagyon hideg, a szél fújhat bármely sarokból, a legyes horgásznak nem kell tőle tartani.

Azon a vízterületen pedig, a hol a horgászatot gyakorolom, azt tapasztaltam, hogy északi szél esetében, a mely a levegőt lehűti, a pisztráng leszorul a fenékre és csak elvétve ugrik a mülégny után, míg meleg légáramlatkor mohón kap utána.

U.

IRODALOM. KÖNYVISMERTETÉS.

Leidenfrost Gyula: Magyarországi fossilis Siluridák. (Különlenyomat a m. kir. Földtani Intézet Évkönyve XXIV. köt. 4. füzetéből. Megjelent 1916. évi október hóban.)

Szerző a m. kir. Földtani Intézettől megbízást kapott az intézet alapítása óta ott összegyűlt halkövéletek tudományos feldolgozására. E munka során a hazai harcsakövéletek ismertetése jelent meg. A kövült harcsamaradványok közül a legfiatalabb egy a Tisza medréből Tiszaug község határában gyűjtött koponya: pleistocén korú, s a jelenkori leső harcsa (Silurus glanis L.) koponyájától alig tér el.

Az ennél régiebb geológiai korból való harcsamaradványok a rákosi Drasche-féle téglagyár pliocénrétegeiből kerültek elő. Szerző két, csaknem teljes koponyát tudott összeállítani a gyűjtött maradványokból és sikerült megállapítania ezekről, hogy szintén a Silurus-nembe tartozó halkoponyák, melyek azonban a mai leső harcsának koponyájától már lényeges eltéréseket mutatnak, s két új (helyesebben: eddig ismeretlen, *kihalt*) fajhoz tartoznak, melyek közül az egyiket Silurus pliocenicus, a másikat Silurus stenocephalus névvel jelöli.

A nagy gondnal és alapos szaktudással végzett összehasonlító csonttani vizsgálatok eredményeinek leírásán kívül szerző ismerteti a Siluridák rendszertani helyzetét, geográfiai elterjedését a jelenkorban, s munkája az eddig talált és feldolgozott összes külföldi és hazai harcsaféle kövéletek összeállítását is tartalmazza minden idevonatkozó irodalmi adat alapján. Utolsó fejezetében pedig a harcsafélék származásával foglalkozva Leidenfrost arra a következtetésre jut, hogy a Siluridák, melyeket eddig kizárólag édesvízi halnemnek tekintettek, szintén tengeri eredetű elődöktől származtak. A füzethez csatolt táblákon ábrázolt kövült harcsakoponyák és koponyarészek Dr. Szombathy Kálmán művészi rajzai.

Dr. U. E.

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

Felhívás. A „Halászat“ előző számában közzétett „Felhívás“ kapcsán ismételve is felkérjük az érdekelt tógazdaságokat, halászati üzemeket, halászokat stb., szíveskedjenek az *idei évadra* való hálólélés-, hálózsinég- és hálókötélszükségletüket részletezve, minőség és *súly szerint* az Országos Halászati Egyesületnek (Budapest, V., Ügynök-u. 19.) sürgősen tudomására juttatni.

Az egyesület ugyanis a f. évi február 22-iki választmányi ülés határozata szerint, csak ezeknek az adatoknak birtokában szorgalmazhatja az országos szükséglet biztosítását az illetékes helyeken.

A halászati társulatokt. Igazgatóit külön is felkérjük, hogy a bérszakaszok *bérlőivel felhívásunkat sürgősen* közöljék.

Az Országos Halászati Egyesület titkársága.

Az Országos Halászati Egyesület t. tagjait kérjük, hogy tadjajaikat ne a szerkesztőség címére küldjék, mert akkor az esetleg előfizetési díjként számoltatik el, a mi aztán zavarra ad okot, hanem a következő címre: *Kuttner Kálmán* egyesületi pénztáros, Budapest, V., Ügynök-utca 19. A tagsági díj egy évre 6 K. Alapító díj 100 K.

a) Alapító tagdíját befizette: Varga Mihály Szeged 100 K.

b) Rendes tagsági díjat fizettek: 1916. évi márczius 1. óta: Czibakháza-sápi h. t. (1916.), Fanda Ágoston (1917.), Főhercegi erdőgondnokság Bellye (1917.), Lamm Miksa pélpusztai gazdasága (1917.), Násiéi hitbizományi uradalom (1917.), báró Schossberger Viktor uradalma (1917–1919.), Sváb Gyula (1915–17.)

VEGYESEK.

Dr. Rátz István †

A magyar tudományt váratlan nagy gyász érte egy olyan kiváló szakember hirtelen halálával, a ki hozzánk, halászzal foglalkozókhöz is igen közel állott. *Dr. Rátz István* m. kir. udvari tanácsos, a M. Kir. Állatorvosi Főiskolán az általános kórtan és a kórbonczolástan nyilvános rendes tanára, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, a Kir. M. Természettudományi Társulat állattani szakosztályának elnöke, az Országos Halászati Egyesület választmányi tagja f. évi február hó 28-án, életének 57. évében elhunyt.

Mint az Állatorvosi Főiskola kórbonczolástani intézetének vezetője s a parazitológiának is tanára, egyúttal kezdettől fogva vezetője volt az intézetével kapcsolatos *Halkórtani Állomásnak* is, mely az ő közreműködésével szerveztetett.

Dr. Rátz hazánk határain túl is elismert nevet szerzett kórtani és parazitológiai kutatásaival. Több, bennünket is érdeklő tudományos műve közül kiemelendő „A halakban élősködő férgek“ című munkája, mely a Balaton-Bizottság kiadványai során 1897-ben látott napvilágot. Számos nagyon értékes, tanulságos cikket írt lapunkba is. Foglalkozott a rákpestisnek, a halak himlőbetegségének stb. vizsgálatával. Különösen súlyosan érezzük a kora halálával ügyünket ért veszteséget mostan, a mikor a halkórtan körében még nagy szükség lett volna vezető és tanító erejére.

Az Országos Halászati Egyesület küldöttségileg vett részt temetésén, mely rendkívüli nagy részvét mellett f. évi márczius hó 2-án ment végbe. Emlékét kegyelettel őrizzük.

Dr. U. E.

Halászat a képviselőházban. A háború esetére szóló kivételes hatalom igénybevételéről beadott hatodik miniszterelnöki jelentés tárgyalása során folyó évi márczius 1-én szó esett a képviselőházban a halászatról is. A „Budapesti Közlöny“ 1917. évi 51. számához mellékelt „Országgyűlési Értesítő“-ből vesszük ki az alábbiakat: *Báró Öhllány Imre* földművelésügyi miniszter: „... Gróf Esterházy Mórincz t. képviselőtársam kérdést intézett hozzám. Azt kérdezte, szándékozik-e a kormány a halárakat és a faárakat maximálni?... Én t. képviselőház, foglalkoztam a hal- és faárak maximálásával is. A halra vonatkozólag azt láttam, hogy nálunk, sajnos, még oly kicsiny a haltermelés és a hal még annyira luxuscikk, hogy kár lenne abba beleavatkozni, sőt esetleg többet ártanánk, mint használnánk vele, mert a mennyiség, amelyről szó van, nem jelentékeny; ezek a jelenlegi

magas halárak pedig talán sarkalni fogják mindazokat, akiknek alkalmas területük és módjuk van arra, hogy haltenyésztéssel foglalkozzanak, hogy erre berendezkedjenek. (*Helyeslés.*) Ezeket a magas árakat úgysem a kisfogyasztó, hanem inkább a gazdagabb osztály fizeti és így arra a meggyőződésre jutottam, hogy a halárak maximálása nem közérdek. (*Igaz! Úgy van! jobb-felől.*)"

Süllőszaporulat. Számos évek során kihelyezett süllőikrák eredménye *Szolnokon* és vidékén most csakugyan meglátszik, mert Budapestre is juttatunk sok és szép süllőt, magam hetenként 100 kilót szállítok, de itthon is adunk el eleget. *Sz.*

Az oláhok és a teknősi pisztrángok. A „Pesti Hírlap”-ban olvassuk, hogy mikor az oláh hadsereg váratlanul és hirtelen betört a védtelen Erdélybe, a derék hadsereg hőseinek, a kik egyébként hamarosan menekülésre vették a dolgot, a finomabb falatokra is gusztusok támadt. Ezt bizonyítja a többek között az is, hogy a marostordamegyei *teknősi* halastavat nagyobb figyelemre méltatták és abból négy mázsa pisztrángot fogtak ki a véghez vitt lecsapolás segítségével. Ezt a négyszáz kiló finom pisztrángot sietve elfogyasztották és pedig részben vajban sütve, részben pedig ecettel elkészítve; de talán még paprikást is főztek belőle. A pisztrángok kifogásával és elfogyasztásával 2800 K kárt okoztak.

A csillagfürt zár alá vétele Ausztriában! Az osztrák népelelmezési hivatalnak 1917. január 24-én kiadott rendelete szerint a hatóság lefoglalja, illetőleg zár alá helyezi a *csillagfürtöt* (*Lupinus*). A készleteket az ottani Haditerménytársaság veszi át s fizet **méter-mázsánként 40, azaz negyven koronát!**

Rendkívül jellemző a mai viszonyokra, hogy nálunk ezidőszere a csillagfürtmagért 150—160 koronát, tehát a *négyszeres* árat kérik. Tógazdáink 100 koronát szívesen megadnának érte, ha kapnának.

Halászokat keresnek Romániába. Amint az Oest. Fischerei-Zeitung-ban (1917. márczius 1.) olvassuk, a cs. és kir. hadügyminisztérium felhívja az osztrák halászokat, hogy Románia vizeinek halászati kihasználása érdekében megindított akcióban való alkalmaztatásra jelentkezzenek.

A német halkereskedelem háborús szervezete. Németországban a mostani háború alatt a halkereskedelem teljesen hatósági szervezet alatt áll. E végből 18 központ (Zentrale für Provinz Ostpreussen, Z. für Reg. Bez. Stettin, Z. für Lübeck stb.) létesült. A birodalom különböző részeiben mindeniknek megvan a maga szigorúan megszabott működési körzete, a hol a lakosságot hallal és halkészítményekkel ellátja. Van ezenkívül még két társaság: a „Flussfischhandels-Gesellschaft m. b. H.” és a „Kriegsgesellschaft für Teichfischverwertung” s mind a kettő Berlinben, a melyek tevékenységi köre az egész birodalomra kiterjed.

Az Egyesült-Államok édesvizeinek halasítása. Az Egyesült-Államok halászati hivatala (Department of Commerce, Bureau of Fisheries) az 1914/15. költségvetési évben is igen nagy tevékenységet fejtett ki az ottani édesvizek mesterséges halasítása érdekében. Halköltötelepein mintegy ötven halfaj ikráit termékenyítette meg, illetve nevelt azokból ivadékokat, a melyeket aztán szétosztott a közvizekbe. Az ily módon kihelyezett ikra és ivadék száma a hivatalos kimutatás szerint 4,288,757,804 drb volt.

Ebben a rengeteg számban legnagyobb tömeggel — 1,294,156,000 darab ivadékkal — tulajdonképp egy tengeri halfaj, lepényhalféle (*Pseudopleuronectes americanus*) szerepel, a melyben a folyók

torkolatát is felkeresi. Utána mindjárt egy a mi süllönkhöz rendkívül hasonló hal következik: *Stizostedion vitreum*, a melynek 326 350,000 drb ikrája és 282,820,000 drb zsenge ivadéka kerül az amerikai vizekbe. Igen nagy a kihelyezett *Coregonus-félék* ikráinak és ivadékaiknak száma is: 504,300,000 drb; Európában tudvalevőleg az alpesi mély tavakban otthonosak. A lazacféle halakra egyáltalán nagy gondot fordítanak; a kaliforniai lazac (*Oncorhynchus*) különböző fajából több mint 160,000,000 ikrát és ivadékokat, jelentékeny mennyiségben mint egynyarasat, helyeztek közvizekbe. Az Egyesült-Államok nagy tavainak lakója, a *Cristivomer namaycush*, szintén lazacféle; annak 51,238,000 drb ikrája s különböző korú ivadéka került ki a tenyésztőtelepekről.

A nálunk is honos, vagy ismeretes halfélések aránylag kisebb számokkal szerepelnek. A *szivárványos pisztrángnak* 4,736,795 drb ikráját és ivadékát helyezték ki; lazaczivadék 1,804,313 drb került a vizekbe, pontyivadék 644,411 drb, csukaivadék pedig 87,846 drb.

Elenyésző törpe kis számmal szerepel az *Aplodinotus grunniens* nevű hal, mindössze 65 drb ivadékát helyezték ki; sügérféle, nagyra nő, de húsa nem jó. (Johnson Robert S. The Distribution of Fish and Fish Eggs during the fiscal year ending 1915. Department of Commerce, Bureau of Fisheries, Document Nr. 828. Washington, D. C., 1916.)

Ha e rengeteg nagy számhoz hozzávetjük azt, a mi nálunk rendszer viszonyok között a vizek népesítésére jut: mintegy 80,000,000 darab ikra és ivadék, ez nagyon csekélynek tűnhet fel; de nem szabad felednünk, hogy az Egyesült-Államok területe kereken 30-szor akkora, mint Magyarországé.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

S. M. J. Beresztócz. Mindenféle a halászatot érdeklő hírt szívesen és köszönettel veszünk. Minél gyakrabban kérünk effélet.

A Balaton Halászati R.-T.

igazgatósága **f. évi márczius 25-én** (vasárnap) délután 3 órakor **Budapestben**, II., Döbrentei-tér 9. sz. (Rudas-fürdő), I. em. 3. sz.

nyilvános

versenyárgyalást

tart az **1917. május 1—1918. április 1-ig**, egész évi időtartam alatt, a Balatonban fogott

fogas halak eladására,

illetve **szállítására** vonatkozólag.

Aki e versenyárgyaláson résztvesz, köteles annak megkezdése előtt 30,000 korona készpénzt vagy óvadékképes értékpapírt bánatpénz fejében átadni, az egyéb feltételeket pedig felek megtekinthetik a fenti helyen és napon délután 2—3 óra között.

Az igazgatóság.

Hivatalos árjegyzés Budapest székesfőváros vásárcsarnokaiban és nyílt piacain.
Áringadozások kilogrammonként fillérben.

Az áru neve	1917. február 22—28. között.			1917. márczius 1—10. között.		
	Nagyban	A vásárcsar- nokokban	A nyílt piacokon	Nagyban	A vásárcsar- nokokban	A nyílt piacokon
		kicsinyben			kicsinyben	
a) Édesvízi élő hal.						
Ponty, nagy	600—600	700—900	} 700—700	600—600	700—900	} 700—800
" kicsiny	600—600	600—700		600—600	600—700	
Harcsa, nagy	1000—1200	1200—1600	} 1000—1000	1000—1200	1300—1600	} 800—1000
" kicsiny	900—900	1000—1100		900—900	1000—1100	
Csuka, nagy	800—800	900—900	} 800—800	800—800	900—900	} 800—1200
" kicsiny	700—700	800—800		700—700	800—800	
Fogassüllő, dunai	—	—	—	—	—	400—500
Kárász	350—450	400—500	400—500	350—450	400—500	—
Czompó	500—500	600—600	600—700	500—500	600—600	400—650
Márna	600—600	700—700	—	600—600	700—700	—
Keszeg	—	—	—	—	—	—
Pisztráng	—	2000—2000	—	—	—	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—	2000—2000	—
" kicsiny	—	—	—	—	—	—
Apró kevert hal	—	—	400—400	—	—	500—500
b) Édesvízi jegelt (nem élő).						
Ponty, nagy	600—600	720—800	} 500—650	600—600	720—800	} 500—650
" kicsiny	600—600	640—650		600—600	640—650	
Harcsa, nagy	1000—1200	1300—1800	} 1000—1000	1000—1200	1200—1800	} 1000—1000
" kicsiny	900—900	1000—1100		900—900	1000—1000	
Csuka, nagy	650—650	700—800	} 600—600	650—650	700—900	} 600—700
" kicsiny	550—550	600—600		550—550	600—600	
Fogassüllő, dunai	1400—1600	1400—1600	—	1400—1600	1400—1600	—
" balatoni nagy	—	—	—	—	—	—
" " kicsiny	—	1260—1500	—	—	—	—
Keszeg, balatoni	—	—	—	—	—	—
Garda, balatoni	—	—	—	—	—	—
Kárász	350—450	440—500	300—400	350—450	320—500	400—500
Czompó	—	—	—	—	—	—
Márna	600—600	—	—	600—600	—	—
Keszeg	200—200	—	200—400	200—200	300—300	200—300
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Lazac, rajnai	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	1400—1800	2000—2000	—	1400—1800	1800—2000	—
" kicsiny	—	1800—1800	—	—	1600—1800	—
Tok	—	—	—	—	—	—
Viza	—	—	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	300—440	200—360	—	300—300	200—360
c) Rák.						
Folyami rák, nagy 1 darab	—	—	—	—	—	—
" " kicsiny 1 "	—	—	—	—	—	—

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek **több ezer métermázsa** élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, cs. és kir. udvari szállító **BUDAPEST**, Központi vásárcsarnok. Telefon: 61—24.

A SÁRDI TÓGAZDASÁG

Levélczím: Tógazdaság Sárd. Sürgőnyczím: Tógazdaság Kiskorpád. Vasutállomás: Kiskorpád.

őszai és tavaszi szállításra elad 1—2—3-nyaras javított **wittingau** pontyot és anyapontyot, bajorországi **aischgründi** 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higoi), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd és dr. Hirsch Alfréd Budapest, Klotild-palota.